

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **M.D.**, místo podnikání Plzeň, Nad Štolou 1387/21, zastoupeného Mgr. Josefem Pelechem, advokátem se sídlem Plzeň, Kardinála Berana 1157/32, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor všeobecné správy, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2007, č.j. VS-943/3-2006,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení**

Odůvodnění

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „žalovaný“ nebo „ministerstvo“) označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 11.10.2006, č.j.: MHMP-19723/06/C/Ma-517. Tímto rozhodnutím magistrát uložil žalobci podle ustanovení § 29 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, za porušení ustanovení § 1 odst. 1 nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, kterým se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu, v návaznosti na ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) pokutu ve výši 5.000,- Kč. Správního deliktu se M.D. dopustil

tím, že dne 16.12.2005 a 19.12.2005 šířil v ulici Ve Smečkách, Praha 1, prostřednictvím osobního vozidla zn. VW SHARAN, RZ X, jehož je majitelem, reklamu „DARLING CABARET“, „3 BARS – STAGES – NONSTOP SHOW“, „www.kabaret.cz“, „Václavské nám., Ve Smečkách 32a, Praha 1“. Současně podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč podle vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení,

Žalobce napadl rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro nezákonnost, a to z následujících žalobních důvodů:

Za prvé žalobce tvrdí, že „DARLING CABARET“ navštěvoval a navštěvuje za účelem konzumace nápojů, je spokojen i s vybavením baru, který považuje za nejlepší v Praze a vzhledem ke své spokojenosti s tímto podnikem opatřil silniční motorové vozidlo VW SHARAN, RZ X nápisy „DARLING CABARET“, „3 BARS – STAGES – NONSTOP SHOW“, „www.kabaret.cz“, „Václavské nám., Ve Smečkách 32a, Praha 1“. Žalobce proto namítá, že reklamu na veřejně přístupných místech nešíří, ani za opatření shora uvedeného vozidla uvedenými nápisy nepřijímá žádné peníze, ale ani jiná plnění, neboť se jedná pouze o žalobcův osobní vztah a fandovství k baru „DARLING CABARET“.

Za druhé žalobce namítá, že se nejedná ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy, o reklamu, neboť jeho cílem není podpora jakékoli podnikatelské činnosti.

Za třetí spatřuje žalobce porušení zásady legality v tom, že o jeho přestupku rozhodl ve smyslu ustanovení § 11 správního řádu ve spojení s ustanovením § 7 zákona o regulaci reklamy místně nepříslušný orgán.

V doplnění žaloby ze dne 2.5.2007 žalobce dále uvedl, že napadená rozhodnutí považuje za nezákonná i z toho důvodu, že pokuta mu byla uložena podle ustanovení § 29 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze, které stanoví, že poruší-li podnikatel při výkonu své podnikatelské činnosti nebo právnická osoba povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou nebo nařízením hlavního města Prahy, uloží jí hlavní město Praha nebo městská část pokutu až do výše 200.000,- Kč. V daném případě žalobce namítá, že v žádném případě nebyla předmětná silniční motorová vozidla opatřena nápisy uvedenými v žalobou napadených rozhodnutích v souvislosti s jeho podnikáním při výkonu jeho podnikatelské činnosti, kdy sám magistrát v rozhodnutí ze dne 11. října 2006, č.j.: MHMP – 19723/06/C/Ma-517, žalobce jako podnikatele neoznačuje.

V písemném vyjádření ze dne 16.7.2007 žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující:

- k námitce, že v žádném případě reklamu na veřejně přístupných místech nešířil, ani za opatření vozidla uvedenými nápisy nepřijímal peníze ani jiná plnění, neboť se jedná pouze o žalobcův osobní vztah a fandovství k baru „DARLING CABARET“, že pro posouzení věci nejsou rozhodné odvolatelovy pohnutky a důvody, pro které reklamu šířil, protože se v případě porušení nařízení hlavního města Prahy jedná o odpovědnost objektivní, tj. o odpovědnost bez ohledu na zavinění a z hlediska odpovědnosti za jiný správní delikt podnikatele tak není rozhodné, že žalobce noční klub DARLING CABARET navštěvuje za účelem konzumace nápojů, že se mu líbí vybavení a design baru nočního klubu či kvalita a množství podávaných nápojů. Rozhodnou skutečností je to, zda-li je reklama prostřednictvím motorového vozidla žalobce jako podnikající fyzické osoby šířena. Tvrzení žalobce, že

reklamu na noční klub DARLING CABARET jako podnikatel nešířil a že nápisy na jím provozovaném motorovém vozidle umístil pouze z důvodu fandovství k citovanému nočnímu klubu, jsou tvrzeními účelovými. Ani tvrzení žalobce, že za šíření reklamy nepřijal od provozovatele nočního klubu DARLING CABARET, v jehož prospěch reklamu šířil, žádné peníze či jiná plnění, není z hlediska spáchání správního deliktu rozhodné, neboť odpovědnost za správní delikt, je odpovědností objektivní (odpovědností za výsledek), tj. v tomto případě odpovědností za šíření reklamy podnikatelem, kdy šíření reklamy na motorovém vozidle žalobce, který je podnikatelem, zjištěno bylo;

- k námitce, že se nejedná ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy, o reklamu, neboť jeho cílem není podpora jakékoli podnikatelské činnosti, že žalovaný vycházel při rozhodování ze skutečnosti, že žalobce je držitelem živnostenského oprávnění s předmětem činnosti „šíření reklamy“, umístění nápisů tvořící reklamu na jím provozovaném motorovém vozidle sám přiznal v odvolání, když uvedl, že „opatřil silniční motorové vozidlo VW SHARAN, RZ X nápisy „DARLING CABARET“, „3 BARS – STAGES – NONSTOP SHOW“, „www.kabaret.cz“, „Václavské nám., Ve Smečkách 32a, Praha 1“. Provedení a grafika nápisů umístěných na žalobcem provozovaném motorovém vozidle se shodují s provedením a grafikou reklamy na noční klub DARLING CABARET. Žalobcem provozované motorové vozidlo parkovalo poblíž předmětného nočního klubu tak, aby na něm umístěnou reklamou upozornilo kolemjdoucí osoby na existenci jmenovaného nočního klubu a podpořilo tak podnikatelskou činnost jeho provozovatele. K šíření reklamy žalobcem při jeho podnikatelské činnosti, kterou je podle živnostenského oprávnění šíření reklamy, došlo, a to na místech, kde je šíření reklamy nařízením zakázáno. Žalobce tak naplnil skutkovou podstatu jiného správního deliktu podle § 29 zákona o hlavním městě Praze;

- k námitce, že o jeho přestupku rozhodl ve smyslu ustanovení § 11 správního řádu ve spojení s ustanovením § 7 zákona o regulaci reklamy místně nepřislušný orgán, že správní delikt podle § 29 zákona o hlavním městě Praze není přestupkem, jak tvrdí žalobce. Je tomu tak proto, že ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, není jednání žalobce v zákoně o hlavním městě Praze ani jiném zákoně výslovně označeno jako přestupek, naopak v zákoně o hlavním městě Praze je výslovně označeno za správní delikt. Příslušnost k projednávání správních deliktů podle § 29 zákona o hlavním městě Praze je stanovena zvláštním právním předpisem, kterým je zákon o hlavním městě Praze. Podle § 29 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze je k ukládání pokut za porušení nařízení hlavního města Prahy příslušné hlavní město Praha, tj. Magistrát hlavního města Prahy. Pokuta a náklady správního řízení za spáchaný správní delikt byly žalobci uloženy věcně, funkčně i místně příslušným správním orgánem. Ustanovení § 7 zákona o regulaci reklamy stanoví orgány příslušné pouze k výkonu dozoru nad dodržováním zákona o regulaci reklamy, nestanoví však příslušný správní orgán k ukládání pokut za správní delikty podle § 29 zákona o hlavním městě Praze;

- k námitce vznesené v doplnění žaloby ze dne 3.5.2007, že předmětné silniční motorové vozidlo nebylo opatřeno nápisy uvedenými v žalobou napadených rozhodnutích v souvislosti s jeho podnikáním při výkonu jeho podnikatelské činnosti, že za podnikatele považoval žalobce i správní orgán I. stupně, což je patrné z jeho identifikace jako účastníka řízení ve výroku rozhodnutí magistrátu, kde je žalobce identifikován svým IČ.

Sankce byla žalobci uložena v rámci zákonné sazby při dolní hranici a její výše byla řádně odůvodněna. Náklady správního řízení byly žalobci uloženy rovněž po právu a ve výši

stanovené vyhláškou č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11.3.2009 č.j. 10 Ca 107/2007-39 žalobu zamítl, a to z důvodů, které uvedl v odůvodnění rozsudku a na které tímto pro stručnost lze odkázat.

Ke kasační stížnosti žalobce (stěžovatele) Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22.7.2010 č.j. 5 As 48/2009-76 uvedený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, byť nepřisvědčil žádné z uplatněných stížných námitek. V odůvodnění rozsudku mj. k důvodům, proč neshledal námitky uplatněné v kasační stížnosti opodstatněnými uvedl, že ... „je třeba rozlišovat tři rozdílné otázky, které se týkají odpovědnosti stěžovatele za předmětný správní delikt.

První otázkou je, zda stěžovatel umístěním nápisů na svém vozidle šířil reklamu ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o regulaci reklamy. Nesprávnost závěrů správních orgánů k této otázce stěžovatel v žalobě a zprostředkovaně v kasační stížnosti namítal a Nejvyšší správní soud se touto otázkou tedy bude dále zabývat.

Druhou navazující otázkou je, zda tímto šířením reklamy stěžovatel porušil § 1 odst. 1 nařízení ve spojení s § 2 odst. 1 písm. f) zákona o regulaci reklamy, tedy zda šířil reklamu v Pražské památkové zóně, a to ovšem komunikačním médiem, které nařízení pro tento účel nepřipouští, tedy za pomoci dopravního prostředku umístěného na veřejně přístupném místě primárně za účelem šíření reklamy (nikoliv primárně za účelem jiným). Stěžovatel k této otázce v žalobě ani v kasační stížnosti ničeho nenamítal, Nejvyšší správní soud se tedy touto otázkou nemohl zabývat.

Třetí navazující otázkou je, zda se tohoto porušení § 1 odst. 1 nařízení stěžovatel dopustil „při výkonu své podnikatelské činnosti“ a zda tedy mohl spáchat správní delikt podle § 29 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze. Námitku k této otázce sice stěžovatel uplatnil v rámci řízení o žalobě a následně v kasační stížnosti, učinil tak ovšem, pokud jde o řízení před městským soudem, opožděně, neboť k tomuto rozšíření žalobních bodů došlo až po uplynutí lhůty pro podání žaloby (viz § 71 odst. 2 s. ř. s.). Městský soud tedy zcela správně konstatoval, že se touto námitkou nemůže zabývat, byť zároveň městský soud tuto otázku, zda stěžovatel jednal v rámci výkonu své podnikatelské činnosti, nesprávně smísil s první otázkou, která byla řádně namítána, tedy s tím, zda stěžovatel vůbec šířil reklamu. Pro zodpovězení otázky, zda stěžovatel vůbec šířil reklamu, bylo přitom nerozhodné, zda tak činil v rámci své podnikatelské činnosti, nebo mimo ní. Toto pochybení městského soudu ovšem, jak bude dále vysvětleno, nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé, a nemohlo zpochybnit správnost jeho závěru o opožděnosti námitek, podle níž stěžovatel nejednal v rámci výkonu podnikatelské činnosti a nemohl tak být postižen za daný správní delikt.

Z toho tedy vyplývá, že se touto námitkou nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti, neboť to je určeno právě k přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu. Tuto kasační námitku je tak nutno považovat v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. za nepřipustnou, neboť ji stěžovatel řádně a včas neuplatnil v řízení před městským soudem. (Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že i kdyby tato námitka byla včas uplatněna v řízení před městským soudem a Nejvyšší správní soud by se jí tudíž následně mohl zabývat, nemohl by při jejím posouzení přihlídnout k novému skutkovému tvrzení stěžovatele, že jako provozovatel předmětného vozidla je zapsán v registru vozidel pod svým rodným číslem a tudíž na něj nelze hledět v souvislosti s užíváním vozidla jako na podnikatele, neboť tuto skutečnost (skutkovou novotu) stěžovatel uplatnil až v řízení o kasační stížnosti, přičemž podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží v řízení o kasační

stížnosti ke skutečnostem, které stěžovatel uplatil až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí krajského soudu.)“.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval proto již jen námitkami, které učinil žalobce (stěžovatel) součástí kasační stížnosti i s odkazem na svá dřívější podání, přičemž zdůraznil nutnost konkrétní stížní argumentace, opět však zdůraznil, že uvedeným naznačeným způsobem (stran odkazů na dřívější podání) nemůže postupovat v případě „*opožděné námitky, kterou stěžovatel uplatnil v podání označeném jako doplnění žaloby*“.

Nejvyšší správní soud pak neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že ve věci rozhodoval místně nepřislušný správní orgán ani námitku stěžovatele, že jeho jednání nebylo šířením reklamy, kdy se ztotožnil „*s argumentací městského soudu, ovšem až na pasáž, v níž městský soud dochází k závěru, že stěžovatel šířil reklamu v rámci svého podnikání. Jak již bylo řečeno, tato otázka je pro posouzení, zda se v daném případě jednalo o šíření reklamy, či nikoliv, nerozhodná, a městský soud se jí tedy neměl vůbec zabývat, a to zvláště ne za situace, kdy byla tato otázka předmětem opožděné námitky v souvislosti se speciálním subjektem správního deliktu podle § 29 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze. Tato nepřesnost ovšem, jak již bylo také konstatováno, neměla vliv na správnost závěrů městského soudu o nedůvodnosti námitky, podle níž stěžovatel nešířil reklamu. Závěry městského soudu k tomu, zda se jednalo o podnikatelskou činnost stěžovatele, či nikoliv, se tudíž Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť je shledal vzhledem k řádně a včas uplatněným námitkám nadbytečnými.*

Nejvyšší správní soud tedy nemohl přisvědčit žádné z uplatněných stížních námitek, nad rámec těchto námitek se Nejvyšší správní soud dále zabýval i otázkou, zda napadený rozsudek městského soudu není zatížen vadou, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).“

Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil žádné námitce uplatněné v kasační stížnosti, důvodem ke zrušení rozsudku městského soudu byla vada řízení, kterou shledal z úřední povinnosti a které se Městský soud v Praze dopustil tím, „*když se v napadeném rozsudku nikterak nevypořádal s návrhem stěžovatele na moderaci uložené pokuty podle § 65 odst. 3 s.ř.s., který stěžovatel učinil součástí žaloby.*“ Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Je pravdou, že stěžovatel dosud žádným způsobem nevysvětlil, proč považuje vyšší uloženého trestu za zjevně nepřiměřenou (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) a proč tedy navrhuje jej snížit v mezích zákonem dovolených. I přesto měl ovšem městský soud povinnost zdůvodnit, proč žalobu zamítl nejen v části, v níž se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost, příp. pro vady správního řízení, ale též v části, v níž se domáhal moderace uloženého trestu. Z odůvodnění rozsudku městského soudu není patrné, zda se soud eventuálním žalobním návrhem vůbec zabýval. Za těchto okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je v tomto ohledu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a tedy k této vadě řízení musel Nejvyšší správní soud jakožto k jedinému důvodu zrušení rozhodnutí městského soudu přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).“*

Městský soud v Praze vázán uvedeným závěrem rozsudku Nejvyššího správního soudu proto žalobce vyzval jednak k tomu, aby případně potvrdil svůj souhlas k rozhodnutí bez jednání, a zejména, aby v intencích uvedeného závěru podal písemné vysvětlení, proč považuje uloženou sankci za zjevně nepřiměřenou a navrhuje ji snížit a svá tvrzení popř. doložil, neboť v žalobě samé byl návrh na užití moderačního práva soudem uveden pouze

s odkazem na zákonné ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s., sankce pak byla uložena ve výši 5 000,- Kč. v rámci možného rozpětí 200 000,-Kč.

K této výzvě žalobce sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím soudu bez jednání a při jednání soudem nařízeném na 11.1.2011 pak zástupce žalobce (žalobce se jednání osobně neúčastnil) uvedl, že nenavrhuje k provedení důkazu žádné listiny a nedokládá k námitce zjevně nepřiměřené výše pokuty žádné doklady, které by osvědčovaly majetkové poměry žalobce, dovolává se však toho, že pokuta je zjevně nepřiměřená proto, že pokud byl v daném případě uložen trest za správní delikt ve smyslu ustanovení § 29 odst. 1 zákona o hl.m. Praze, tak tento zákon jednoznačně stanoví, že se musí jednat o subjekt podnikatele nebo právnické osoby. V dané věci dle názoru žalobce nebylo toto prokázáno a nebylo tedy najisto postaveno, že se v daném případě jednalo o jednání podnikatele. To vyplývá již z námitek původně namítaných ve vztahu k označení vozidla, k tomu, že vozidlo není v obchodním majetku žalobce jako podnikatele apod. Pokud Nejvyšší správní soud dovodil, že v daném případě mohlo být aplikováno ustanovení § 1 odst. 6 zákona o regulaci reklamy, resp. že šlo o reklamu ve smyslu tohoto ustanovení, pak podle tohoto zákona měl rozhodnout jiný orgán a nikoli magistrát. V tomto směru proto byla uplatňována námitka, že nerozhodoval ve věci příslušný orgán. Má tedy za to, že v daném případě se smíchaly dvě věci dohromady. Z toho pak vyplývá, proč žalobce považuje uloženou pokutu za zjevně nepřiměřenou. Byla-li totiž pokuta uložena žalobci jako podnikateli, pak je zřejmé, že takováto osoba je postihována vyšší uloženou sankcí, než by byl postihován žalobce v případě, že by jeho jednání bylo kvalifikováno jako jednání fyzické osoby a nikoli jako jednání podnikatele, takový postih by byl přiměřeně nižší.

Zástupce žalovaného, pokud jde o výši uložené sankce, uvedl, že vychází z rozhodovací praxe magistrátu i ministerstva stran toho, jaké pokuty jsou jednotlivým subjektům za konkrétní jednání ukládány, v daném případě uloženou pokutu považuje ve vztahu ke konkrétnímu jednání žalobce za přiměřenou. K věci samé odkázal na rozhodnutí městského soudu původně vydané i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které se s námitkami vypořádaly, námitka, že nedošlo k jednání při podnikatelské činnosti žalobce byla vznesena až po podání žaloby v průběhu soudního řízení, správní orgány se s ní nemohly v době svého řízení vůbec vypořádávat. Navíc v daném případě došlo k jednání při podnikatelské činnosti, tak jak bylo zdůvodněno v rozsudku původním městského soudu v Praze. Pokud by dané jednání bylo kvalifikováno jako přestupek fyzické osoby, pak by ve smyslu ustanovení § 45 odst. 1 písmeno a) zákona o přestupcích mohla být za takové jednání uložena sankce až do výše 30 000Kč. Ve vztahu k danému případu má za to, že i v tomto případě by tedy uložená pokuta 5 000,-Kč byla přiměřenou.

V replice na to zástupce žalobce rozporoval závěry o opožděnosti námitky, že k jednání nedošlo při podnikatelské činnosti žalobce s odkazem na bod II. žaloby, kde napadal rozhodnutí pro nezákonnost, doplnění žaloby z 2. 5. 2007 tedy rozvíjelo tento bod.

Městský soud v Praze vázán (§ 110 odst. 3 s.ř.s.) právním názorem uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že mu v daném případě již přísluší toliko náprava vady řízení, která byla jediným důvodem zrušení jeho předchozího rozsudku, a to vypořádat se s návrhem na moderaci uložené pokuty ve smyslu ust. § 65 odst. 3 ve spojení s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., tzn. provést úvahu, zda uložená pokuta je zjevně nepřiměřená. Podle uvedeného ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. platí, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od

něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním, nikoli v zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Při této úvaze městský soud musí tak již vycházet ze závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem ohledně posouzení žalobních, resp. následně kasačních důvodů ve vztahu k věci samé. Žaloba, ani následně podaná kasační stížnost nebyla shledána úspěšnou v žádném namítaném bodu; žalobce tak nedosáhl zrušení rozhodnutí o uložení sankce pro nezákonnost či vady řízení před správním orgánem a rozhodnutí je tak nutno považovat za vydaná v souladu se zákonem. Využití moderačního práva soudu také přichází v úvahu až tehdy, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu podle § 78 odst. 1 s.ř.s., tj. není-li shledána nezákonnost rozhodnutí nebo vady řízení před správním orgánem, pro které by bylo nutné rozhodnutí zrušit. Městskému soudu v Praze v daném případě, vzhledem k neúspěšnosti kasační stížnosti v celém rozsahu namítaných důvodů nezákonnosti, proto již nepřísluší přehodnocovat ani své původní závěry, tím spíše ani závěry Nejvyššího správního soudu co do merita věci, když namítaná nezákonnost napadených rozhodnutí správních orgánů ani vady řízení před nimi nebyly shledány a po přezkoumání rozhodnutí v obou soudních instancích zákonem stanoveným postupem nebyl shledán žádný důvod pro zrušení žalobou napadených rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. Z těchto důvodů proto podle názoru Městského soudu v Praze soudu nelze ani přisvědčit argumentaci žalobce, kterou jedninou vznesl ohledně nepřiměřenosti sankce, totiž, že pokuta byla uložena v zjevně nepřiměřené výši proto, že podle jeho názoru se jednání nedopustil jako podnikatel při výkonu podnikatelské činnosti, ale že mělo být kvalifikováno jinak, jako jednání fyzické osoby (občana), a sankce by tak musela být stanovena v jiné výši (dle jiného předpisu, jiným orgánem v rámci jiného rozpětí).

Městskému soudu v Praze proto již toliko přísluší odstranit vytýkanou vadu řízení a posoudit, zda pokuta v souladu se zákonem uložená žalobci ve výši 5 000,- Kč je zjevně nepřiměřená.

Sankci lze podle § 29 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze uložit až do 200.000,-Kč. Sankce byla uložena ve výši 5 000,-Kč, tzn. při samé spodní hranici zákonného rozpětí a představuje 2,5% z maximální výše sazby. Oba správní orgány v rozhodnutí vyjádřily svůj závěr pro stanovení této výše z hlediska závažnosti, způsobu, doby trvání a následků protiprávního jednání, kdy přihlédly k tomu, že dopravní prostředek žalobce, jehož prostřednictvím byla reklama šířena mimo danou provozovnu nočního klubu, byl dlouhodobě umístěn na veřejně přístupném místě v centru Prahy vyhlášeném za památkovou rezervaci, jednak ve prospěch žalobce k tomu, že šlo o první porušení citovaného nařízení hlavního města Prahy a k tomu, že kontroly byly provedeny bezprostředně po nabytí jeho účinnosti. Výši uložené sankce proto volily ve výši, kterou považovaly za preventivní. Proti těmto závěrům žalobce nijak neoponoval, soudy je také neshledaly za nesprávné či nepřezkoumatelné. Ani k následné výzvě soudu žalobce sám neuvedl žádnou relevantní skutečnost, k níž mělo být přihlédnuto a nebylo, a z níž by bylo lze dovodit zjevnou nepřiměřenost sankce; nedovolal se a nedoložil, že by výše uložené sankce vzhledem k jeho majetkovým poměrům představovala pokutu likvidační popř. zjevně jinak nepřiměřeně zasáhla jeho majetkovou sféru.

Soud proto nepřistoupil k aplikaci ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s., když pro využití moderačního práva neshledal opodstatnění. Soud neseznal uložení pokuty ve výši 5 000,- Kč za sankci zjevně nepřiměřenou. Moderační právo je soudu dáno pro výjimečné případy,

kdy dojde k postihu evidentně neodpovídajícímu konkrétním okolnostem případu, majetkovému či sociálnímu postavení osoby, která jednala protiprávně, a kdy správní úvaha o výši sankce zřetelně vybočí s hlediskem pro výši sankce rozhodných. Soudu nepřísluší jinak správnou a obecným požadavkům odpovídající úvahu správního orgánu nahrazovat a měnit výši sankce či od uložení sankce upustit v každém projednávaném případě, nýbrž toto právo takto zasáhnout je soudu vyhrazeno právě jen pro případy vymykající se požadavku proporcionality a plnění funkce preventivní a represivní uložené sankce. Soud již opakovaně judikoval, že výše sankce musí plnit nejen represivní, ale i preventivní funkci, a to nejen ve vztahu k adresátu rozhodnutí, ale i vůči jiným subjektům podléhajícím téže zákonné povinnosti. Vůči adresátům normy výše v praxi ukládaných sankcí musí představovat citelný zásah do majetkové sféry, aby je hrozící újma vedla k dodržování předpisů, nikoli, aby ukládaný postih vedl k úsudku, že se finančně nerespektování zákona „vyplatí“, resp. že postih je bagatelní a správní orgány nejsou schopny vynutit dodržování zákona a zabránit atakům proti zákonem chráněnému zájmu.

Nad rámce uvedeného soud dodává, že argumentace žalobce není případná. Podle zákona č. 40/ 1995 Sb. o regulaci reklamy je šířitelem reklamy (§ 1 odst. 7) i fyzická osoba, která reklamu veřejně šíří (nejen tedy právnická osoba či fyzická osoba podnikající) a tato fyzická osoba se dopustí správního deliktu, který je označen za přestupek (§ 8) tím, že šíří reklamu, která je podle § 2 odst. 1 písm.a) nebo f) zakázána. Podle § 2 odst. 1 písm.f) je zakázána reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle zvláštního právního předpisu, stanoví-li tak obec svým nařízením vydaným v přenesené působnosti, v rozsahu uvedeném v odstavci 6. Podle § 2 odst. 6 zákona o regulaci reklamy „obec v nařízení vydaném podle odstavce 1 písm. f) stanoví a) veřejně přístupná místa, na nichž je reklama podle odstavce 1 písm. f) zakázána, b) dobu, v níž je reklama podle odstavce 1 písm. f) zakázána, c) druhy komunikačních médií, kterými nesmí být reklama podle odstavce 1 písm. f) šířena, popřípadě též d) akce, na něž se zákaz šíření reklamy nevztahuje“. Podle § 1 odst. 1 nařízení „reklama šířená komunikačními médii podle § 3 na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle zvláštního právního předpisu se na území Pražské památkové rezervace zakazuje“. Komunikačními médii se podle § 3 písm. e) nařízení rozumí též „dopravní prostředky, umístěné na veřejně přístupném místě za účelem šíření reklamy nebo dopravní prostředky, u nichž je hlavním účelem jízdy šíření reklamy“. Za přestupek, kterého se fyzická osoba dopustí jako šířitel (§ 8 odst. 1 písm.b) , tedy za šíření reklamy, která je zakázána podle § 2 odst. 1 písm.f) lze podle zákona o regulaci reklamy uložit pokutu až do výše 2 000 000,-Kč, v blokovém řízení pak do 5 000,-Kč.

Soud z uvedených důvodů uloženou výši sankce neshledal za zjevně nepřiměřenou, nepřistoupil k moderaci uložené sankce, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nelze podat kasační stížnost; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu /§ 104 odst. 3 písm.a/ s.ř.s./. V takovém případě lze podat kasační stížnost za

podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11.ledna 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu